

İZZET PİNTO

BABAM İÇİN

Ömrünü babasına vefa borcunu ödemeye adanmış,
vazgeçmek nedir bilmeyen bir adamın gerçek hikâyesi...

y a z a n

Stella
M. Trevez

DESTEK YAYINLARI: 1466
ANLATI/OTOBİYOGRAFİ: 1

İZZET PİNTO / BABAM İÇİN

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Cansu Poyraz Karadeniz
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Fotoğrafı: Özgür Ülker
Kapak Tasarım: Moris Hassan
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Haziran 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-265-3

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

İZZET PİNTO

BABAM

iÇİN

Ömrünü babasına vefa borcunu ödemeye adanmış,
vazgeçmek nedir bilmeyen bir adamın gerçek hikâyesi...

y a z a n

Stella
M. Trevez

Başlamadan...

En büyük teşekkürüm Allah'a; her zaman elini üzerimde hissettirdiğin ve en ufak olayda bile mutlu olmayı öğrettiğin, her şerde bir hayır olduğunu gösterdiğin için.

Yaklaşık üç senedir büyük bir özveriyle kitabımı hazırlarken ortaya kalbini koyan Stella; sana ne kadar teşekkür etsem az. Kimse hikâyemi senden daha iyi bu satırlara dökemezdi.

En kötü günümde bile beni sonsuz destekleyen, benimle gurur duyan, büyük kalpli eşim Roz; paylaştığımız hayat için teşekkür ederim. Bir ömür boyu şimdiki kadar mutlu olmayı diliyorum seninle.

Canım oğlum Aksel, güzel kalbinle bizi her zaman gururlandırıyorsun. Örnek bir insan olarak her zaman mutluluğunu görmeyi diliyorum. Seni çok seviyorum.

Meleğin vücut bulmuş hali güzel annem; her zaman bana yol gösterici olarak dünyaya güzel gözlerle bakabilmeyi öğrettin. Sana layık bir evlat olmak en büyük dileğim.

Hayattaki en büyük desteğim, yol arkadaşım canım ablam Gila; her zaman güzel günleri kutlayacağımız bir gelecek diliyorum.

Değerli yayıncım Yelda Cumalıoğlu; kitabımın hem fikir hem de isim annesi olarak hayatıma büyük bir heyecan kattın. Aileme verebileceğin en büyük hediyeye vesile olduğun için teşekkür ederim.

Çok değerli yönetmen Özer Feyzioğlu; verdiği önerilerle kendimi ve duygularımı daha iyi ifade etmemi sağladığın için sana müteşekkirim.

Değerli takım arkadaşlarım Duygu Şafak ve Işıl Türkşen; yorumlarınız sayesinde okuyuculara kitabın en iyi halini sunma şansını yakaladım. İçten paylaşımlarınız için teşekkür ederim.

Sevgili Leyla Alaton ve Mert Fırat; yoğun iş temponuz arasında bana zaman ayırarak değerli yorumlarınızı paylaştığınız için çok teşekkür ediyorum. Beni bu kadar iyi anlamış olduğunuz için çok mutluyum, desteğiniz çok değerli.

Canım arkadaşım Emel Taş; en zor günümde yanımda olup bana karşılıksız yardım ettin. Sen olmasan hikâyem farklı olabilirdi.

Yetenekli görsel sanat yönetmenim Moris Hassan; tam hayalimdeki kapak tasarımını yaratarak kitabıma değer kattın, teşekkürler.

Muhteşem gözüyle kapak fotoğrafımızı çeken güzel insan Özgür Ülker; bana hayatımın en güzel karesini hediye etmiş oldun.

Değerli editörüm Cansu Poyraz Karadeniz; kitabımı yaşayarak okuyup güzel yorumlarınızı paylaştığınız için teşekkür ederim.

Değerli iletişim danışmanlarım Gaye Sınmaz ve Canan Balcan, samimi yorumlarınız çok değerliydi. Her zaman birlikte yol alacağımız günler dilerim.

Hayatta bazı insanlar vardır ki hakkı ödenemez. O listenin başında Doç. Dr. Erdem Güven gelir. En zor günümüzde bile ailemize verdiğiniz moralle bizi dipten yukarı çektiniz. Babama kendi babanız gibi bakarak bizi çok mutlu ettiniz. İyi ki varsınız.

Elbette Allah'tan sonraki en büyük teşekkürüm babama... Her babanın en büyük hayali çocuklarının başarılı ve mutlu olduğunu görmektir. Benim babamın ise tek hayali buydu. Sayende bugün geldiğim noktada çok mutlu bir insan oldum. Umarım ben de senin gibi iyi bir baba olabilirim.

Uzun bir yolculuğun ardından bugün geldiğim nokta, aslında hep olmayı hayal ettiğim yer. Gençliğin verdiği heyecan ve cesaretle yaptıklarına benim bile sonradan “Vay be!” dediğim zamanlar oldu. Bu kitapta sadece bazı kişilerin isimleri değiştirildi, onun dışında beni ben yapan her şeyi tüm dürüstlüğümler ve açık gönüllülüğümlerle sizlerle paylaştım. Dilerim siz benden daha az hata yapar, benden daha çok öğrenir, benden daha başarılı olursunuz.

Sevgilerimle...

İzzet Pinto

Giriş

Defalarca girmiştim bu kapıdan... Her gelişim bir ilkti sanki benim için. Alışmam, kabullenmem imkânsızdı. Bazen soluksuz koşmak, bazen istemsizce kaçmak istemiştim eşikten. Yıllar baş edememişti benimle, merhem olamamıştı yarım kalmışlığıma. Hep aynı heyecan, aynı minnet duygusu ve katlanan bir özlem yerleşmişti yüreğime. Bu defa ise duygularıma tatlı bir telaş eklenmişti sadece...

Tabiat, güzelliğiyle bu büyük buluşmaya eşlik eder gibiydi. Kasım ayında olmamıza rağmen bir bahar esintisi vardı adeta. Kim bilir belki başka kasımlarda da böyle güzel günler yaşamışsınız, hatırlamıyorum... Ama bugün başka, bugün bambaşka.

Yolun sonuna yaklaştığımda artık adımlarım sadece beynimden aldıkları emirle yürüyor, ben de onları takip ediyordum. Ne çok şey söylemek istiyordum, ne çok şey anlatmak... Belki de susacaktım, tutulacaktı dilim ama o anlayacaktı biliyordum. Her zaman olduğu gibi konuşmasak da anlaşacaktık yine...

“Merhaba baba... Bak, sana torununu getirdim...”

Susmuştum... Sadece bu kadarını söyleyebilmiştim. Dilimden dökülmek için bekleyen onlarca sözcük boğazımda bir yumru olmuştu sanki. Babamın adeta cennet bahçesini andıran, rengârenk çiçeklerle bezenmiş ebedi yuvasına bakarken gözümde biriken yaşları gizlemeye çalışıyordum. Ağladığımı görmesini istemediğim kimdi? Hangisine daha güçlü görünmeye çalışıyordum? Örnek

olmak istediğim oğlum Aksele mi, yoksa benim güç timsalim İsak Pinto'ya mı?

İsak Pinto... Kendi hayatını karartmak pahasına yoluma ışık tutan, her adımda arkamda bir kale gibi durarak beni bütün zorluklara karşı cesaretlendiren babam... Ne mücadeleler verdik birlikte, ne zor yollardan geçtik. Bütün azmime, başarma isteği-me rağmen, gençliğin verdiği tecrübesizlik ve heyecanla yaptığım hatalarda bir kez olsun şevkimi kırmayıp beni hep yüreklandiren güzel insan... Beni yetiştirme tarzını eleştirip seni suçlayan insanların şimdi nasıl mahcup olduklarını görmek için şu an burada olmalıydın. Yüzündeki gururlu ifadeyi hayal etmek yerine gözle-rimle görebilmem için asıl şimdi yanımda olmalıydın. Evet, sen kazandın. Bugünlere gelmemi sağlayıp beni ben yapan babam... Sen kazandın.

Uyuduğunu sandığım oğlum sessiz sohbetime adeta bir sevinç çılgılığıyla eşlik etmişti. O tatlı yüzüne gülümseyerek baktığımda minik elinin bir beyaz kelebeğe uzandığını görünce iliklerime ka-dar titredim. Görmeye aşına olduğum bir sahneydi bu. Her sefe-rinde bir beyaz kelebek uçardı babamın mezarında. Buna çok kişi şahit olmuştu ama ne ifade ettiğini bir ben bilirdim.

1. Bölüm

Çocuk İşçi İzzet

*Diğer çocuklardan bir farkım yok
sanıyordum. Meğer onların benimki gibi bir
babası yokmuş, bunu bilmiyordum.*

Uçağa binmek üzere çağrıldığımız çıkış kapısına doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Haftalardır hayalini kurduğum gün gelmişti nihayet. Bu yolculuğu öyle sabırsızlıkla beklemiştim ki bir bilinmeze yol alacağımın idrakine dahi varamıyordum. Aileme olan düşkünlüğüme rağmen onlarla vedalaşırken bile çok fazla duygulanmamıştım, ta ki uçak kalkana kadar... İşte o zaman bir garip hissettim kendimi... Korku değildi bu, pişmanlık hiç değildi. Farklı bir şeydi adlandıramadığım... Henüz on yedi yaşında olmama rağmen yaşayacağım bu büyük deneyim ürkütmüyordu beni. Çocukluğumdan beri anne ve babamın beni bir birey olarak kabul edip hayata hazırlamaları özgüvenimi kazanmamın en büyük nedeniydi. Bu cesaretim de ailemin beni yetiştirme tarzından kaynaklanıyordu.

Cam kenarına oturmuş, merakla uçağın yükselmesini izliyordum. Büyük bir süratle binalar, kara ve sonra da İstanbul yok olmuş, yerini maviliklere bırakmıştı. Kemerlerinizi çezebilirsiniz uyarısı geldiğinde yanımda oturan küçük çocuğa gülümseyerek baktım. Annesine ardı ardına sorular soruyor, bir yandan da gözucuyla beni süzüyordu.

Başımı tekrar pencereye doğru çevirip, pamuk yığınlarını andıran bulut kümelerini seyrederken arkadaşlarımı düşündüm. Birçok arkadaşım vardı fakat Lemi, Enis ve ben, biz adeta üç kardeş, üç can dosttuk. Aynı hafta içinde Enis İsviçre'ye ben ise Amerika'ya gidiyordum. Bir tek Lemi kalıyordu İstanbul'da. Son gecemizde diğer arkadaşlarla birlikte bize sürpriz bir veda gecesi düzenlemişlerdi. O dakikaya kadar ayrılık konuşmalarını duygusallaştırmaktan hep kaçınmıştık, ta ki gecenin sonunda Lemi'nin bakışlarıyla karşılaşana kadar... Belki de düşünmek dahi istemediğim gerçekte ilk kez o an yüzleşmiştim. Ne vedalaşmak ne de onlardan uzak yaşamak kolay olacaktı. Ayrılık ne kadar zor olsa da özlemin dostluğumuzu perçinleyeceğini ve er geç bir gün yine birlikte olacağımızı biliyorduk.

Gökyüzündeki mavinin envai çeşit tonu, yerini siyaha çalan gri bulutlara bırakmıştı. Bir ara camdan zifiri karanlığa bakarken sevgi dolu bakışıyla ablam canlanmıştı gözlerimin önünde. Her zamanki gibi yine yanımdaydı sanki... O an, keşke gerçekten öyle olsaydı diye geçirdim içimden. Annemden babamdan ayrılmak zordu tabii ama Gila bir başkaydı benim için.

Sıkıldıkça dergileri karıştırmış, ara ara da uyumuştum geçen saatler içinde.

Geleceğimi ve ardımda bıraktıklarımı düşünmek için de çok zamanım olmuştu. Ailemle veda anını yeniden yaşamıştım adeta... Annemin gözyaşları içinde bana sımsıkı sarılışını anımsamak canımı acıtmıştı. Hele babamın kuvvetli görünme çabasının altındaki yatan mutsuzluğu gözümün önünden hiç gitmiyordu.

Her çocuk için babası özeldir mutlaka ama benim babam çok farklıydı. O benim yol gösterenim, o benim hocam, o benim idolümdü...

Kırk iki yaşında geriye dönüp baktığımda, çocukluğumu hiç sorgulamadan babamın keskin kurallarıyla yaşadığımı fark ediyorum. Bugün, beni hayata hazırlamak için yaptıklarına minnet duysam da o yaşlarımda bu tutumunu kabullenmem kolay olmamıştı. Arkadaşlarım adada yaz tatillerini gönüllerince geçirirlerken, ben, sekiz yaşından itibaren haftada iki gün onunla işe giderdim. Büyükağa'dan vapura bindiğimizde aklım arkadaşlarımda kalır, doğal olarak da onları çok kıskanırdım. İtiraz etme şansım olmadığı için de bütün günümü saatleri sayarak geçirirdim.

Dokuz yaşındayken, babamın henüz saat işi yaptığı yıllarda, birlikte toptancıları gezer tahsilat yapardık. Yaptığı her işi bana da anlatır, aklımın ereceği kadarını da öğretmeye çalışırdı. Ben de can kulağıyla dinlerdim onu. Öğrenme arzusu, sanırım o yaşlardan kanıma işlemeye başlamıştı bile.

On bir yaşına geldiğimde yeni deneyimler yaşamam gerektiğini söyleyip beni farklı şirketlere göndermeye başladı. İlk günlerde çok zorlanmama rağmen, mülayim bir çocuk olduğum için bu isteğine de karşı çıkmadım. Her ne kadar halimden memnun olmasam da babamın benim için çizdiği yolda yürümem kaçınılmazdı.

Çocukluk yaşlarımı bir yetişkin gibi, çalışarak ve sorumluluk alarak geçirdiğim için artık kendimi arkadaşlarımdan daha farklı, daha olgun hissediyordum.

On üç yaşından itibaren sömestr tatilinde bile bir hafta çalışmak zorundaydım. Babam, beni çalıştırdığı için ailemiz ve arkadaşları tarafından acımasızca eleştiriliyordu. Benim ise babamın doğrularını doğrularım olarak kabul etmemin belki de en büyük nedeni ona duyduğum hayranlıktı. Sert ve otoriter yapısına rağmen ablama ve bana olan düşkünlüğünü her haliyle belli ederdi. Bir sorunum olduğunda en iyi arkadaşım, beni en iyi anlayanım,

hatta yaşıtıml olurdu. Ve yıllar içinde en güvenilir rehberim ve dostum olmuştı. Türkiye’de ya da dünyanın herhangi bir ucunda, birlikte veya kilometrelerce uzakta olsak da bana kattıklarıyla yoluma rahatlıkla devam edebileceğimi biliyordum.

Yolculuğun sonuna gelmiştik artık. Uçak çoktan inişe geçmiş, kara görünmüştü. Işıl ışıl bir şehir görünüyordu uçağın o küçük penceresinden. Houston Havalimanı yavaş yavaş netleşmeye başladığında yol boyunca geleceğimle ilgili güzel hayaller kuran ben, bir anda değişmiş, hiç istemediğim bir ruh haline bürünmüştüm. Yine korkmuyordum, yine pişman değildim ama kalbimin bu denli hızlı atışının nedenini anlayamıyordum. Uçağın türbülansa girdiğinde bir an yükselip alçalması gibiydi duygularım. Saçma sapan bir heyecana kapılmış olmalıydım, başka bir sebebi olamazdı. Çünkü babamın öğrettikleri arasında korkmak yoktu. Hayatımla ilgili bu kararı ben vermiş ve ailemden uzakta yalnız olmayı ben seçmiştim. Bundan böyle zorluklarla tek başıma mücadele etmeyi de öğrenecektim.

Ama her şeyden önemlisi, liseyi yarıda bırakıp tahsilime Amerika’da devam etme isteğime saygı duyan anne ve babama minnet borcumu ödemek için çok çalışmak ve okul hayatımda başarılı olmak zorundaydım.

Okul hayatımda hiçbir zaman çok başarılı olmadım. Hani beşten şaşma altıyı aşma derler ya, işte öyle bir öğrenciydim ben. Ödev yapmak, sınavlara hazırlanmak hep bir külfetti benim için. Kitabın ilk cümlesinden sonra okuduklarım değil, düşündüklerim kelime olurdu o sayfalara. Bütün iyi niyetimle çalışmak istesem de kendimi hafta sonunu hayal ederken bulurdum. Gazi Sineması’nın önünde yirmi kişilik grubumuzun buluştuğunu ve sonrasında yapacağımız programı düşünürdüm... Bir de kulaklıkla radyodan

müzik dinlemek en büyük zevkimdi. Okula hazırlanmadan gittiğim günlerde arkadaşlarımdan yaptıkları ödevleri alırdım. Eğer sınav varsa ve çalışmamışsam da kopya çekmekte üstüme yoktu. Yıl sonu sınavları bittiğinde bütün sevimliliğimi takınıp öğretmenlerime, “Bir puan daha fazla verirsiniz teşekkür alacağım” diyerek karnaat notu kullanmalarını rica ederdim. Sonrasında da diğer öğretmenlere de aynı şeyi yaparak puanları toplar ve karnemde teşekkür getirirdim. Bana göre bu bir oyun gibiydi. Bazılarına ters gelebilir ama ben hiçbir zaman bunu üçkâğıt gibi görmedim. Kimseye zarar vermedikten sonra komik uyanıklıklar gibi görürüm böyle şeyleri. Bugün anlatırken bile hâlâ gülebiliyorsam ve hâlâ bazı öğretmenlerim hayatımda önemli bir yer kaplıyorsa benim için sorun yok demektir...

Çocukluk yaşlarımdan beri her zaman ne istediğimin ve ne istemediğimin bilincindeydim. Ben okumak değil, hayalimi yaşamak istiyordum. Ticarete atılıp başarılı bir işadamı olmak en büyük arzumdu. Ve bu hayalimi tam sekiz yaşındayken bana para kazanma zevkini tattırarak aşıl原因 yine babam olmuştu. Hayatıma yön veren o günü hiç unutamam...

İkinci sınıfı bitirmiş ve her yaz olduğu gibi yine Büyükkada'ya gitmiştik. O yıllarda babam Uzakdoğu'dan saat ithal ediyordu. Bir akşam iş dönüşü beni yanına çağırıp, “İzzet artık para kazanma vaktin geldi” deyince şaşırılmış, şaka yaptığını düşünüp bir süre dikkatlice yüzüne bakmıştım. Ama babam gayet ciddi görünüyordu ve içimden geçeni okumuşçasına, “Doğru söylüyorum oğlum, artık ayaklarının üstünde durmayı öğrenmen lazım. Perşembe günleri pazar kuruluyor. Sana vereceğim saatleri götürüp orada satacaksın” dedi. O yaşlarda öyle utangaçtım ki babamın ısrarına rağmen yapamayacağımı biliyordum. Annemle birkaç kez pazar

gitmiş ve pazarcıların mallarını nasıl sattıklarını görmüştüm. Ben onlar gibi bağıra çağıra müşteri toplayamazdım. Bunu yapmam imkânsızdı. Babama ne kadar anlatmaya çalıştıysam da beni dinlemedi. Dinlemedi çünkü onun karakterinde bir insan için yapamamak diye bir şey olamazdı. Bakışlarından direnmemin boşuna olduğunu anlayınca kabul etmekten başka şansım kalmamıştı. Tek umudum hasta olmak ve bu bahaneyle bir hafta erteleyebilmektir.

Pazara gideceğim sabah aklıma bir fikir geldi. Roni isminde çok samimi bir arkadaşım vardı. Koşarak evine gittim ve ona durumu anlatıp ortaklık teklif ettim.

“Lütfen bana yardım et, sen bağırıp müşteri çağır, ben de saatleri satayım” dedim. Para kazanma fikri ona da cazip gelmiş olacak ki hiç düşünmeden kabul etti. Pazara gittiğimizde ilk işimiz boş bir koli bulmak oldu. Sonra sebze ve meyve satanların arasında kendimize küçük bir yer açarak saatleri kolinin üzerine dizdik. Roni gerçek pazarcılara taş çıkartırcasına bağırıp müşteri topluyor, ben ise kırk yıllık tüccar gibi bir kuruş indirim yapmadan satıyordum. Bizi sempatik bulduklarından mı yoksa gerçekten beğendiklerinden mi bilmiyorum ama birkaç saat içinde bütün saatleri sattık. Eve dönerken ikimiz de sevinçten havalara uçuyorduk. Roni, kendi evine yakın bir yerde payını alıp gitmek isteyince kabul etmedim. Çünkü tüm parayı babama vermem lazımdı.

Akşam başarmış olmanın verdiği gururla parayı babama uzatırken ondan büyük bir övgü bekliyordum ancak sadece “Aferin çocuklar” demiş olması bende hayal kırıklığı yaratmıştı. Bu da yetmezmiş gibi bir de “Bakın şimdi, bu saatlerin bir maliyeti var ve maliyeti ne kadarsa onu ben alacağım, geri kalanını da ikinize eşit miktarda pay edeceğim” deyince ilk kez babama karşı çıktım.

Oğlu olduğum için bana Roni'den daha fazla para vereceğini sanıyordum. Bunu kendisine söylediğimde aldığım cevap bütün hayatım boyunca kulağıma küpe olacaktı: “İzzet yanlış düşünüyorsun. Her şeyden önce adil olmayı öğrenmelisin. Bu parayı arkadaşınla birlikte çalışıp kazandınız. Oğlum olman durumu değiştirmez. Hiçbir konuda ve hiçbir zaman benden iltimas bekleme. Ve bu söyleyeceğimi de sakın aklından çıkarma: Paylaşmayı bilmezsen kazanamazsın.”

Sekiz yaşındayken babamın vermiş olduğu bu nasihati beynime kazı mıştım adeta. Unutmamıştım tek bir kelimesini, hayatım boyunca da unutmayacaktım...

On dört yaşına geldiğimde artık gerçek anlamda para kazanmanın yollarını aramaya başlamıştım. O yıllarda herkeste bir marka bağlılığı vardı. Özellikle Ralph Lauren gömlekler, Levi's kotlar çok revaçtaydı. Bir gün Osmanbey'deki meşhur Polat Pasajı'nda bu markaların olduğu bir dükkân görünce aradığım işi bulduğumu düşündüm. Oradan biraz ürün alıp, üstüne kâr koyarak tanıdıklara satsam harika para kazanabilirdim.

Düşündükçe bu iş iyice aklıma yattı. Üstelik maliyet hesabının nasıl yapıldığını da bildiğime göre kimsenin yardımına ihtiyaç duymayacaktım. Ertesi gün o dükkâna gidip birkaç adet konsinye mal almak istediğimi söyledim. Tabii ki konsinye kelimesini daha önce hiç duymamıştım. Hatta bana kalsa ödünç verir misiniz diyecektim ama Allah'tan babam öncesinde beni uyarıp bu işin nasıl yapılacağına dair birçok bilgi verdi de mahcup olmadım. İstedğim şartlarda da anlaşınca hayalim gerçekleşmiş oldu.

Hafta sonları arkadaşlarımla buluşmaya devam ediyordum ama önceliğim işimdi. Akrabalara ve eşe dosta gidip satış yapmak-tan büyük keyif alıyordum. Her satış yaptığım günün sonunda